

τὴν μνήμην πράξει· τὴν ὁποίαν δὲν θέλει αὐτοῦ μῆτις νὰ δημολογήσῃ, καὶ τὸ ὁποῖον μὴ ἐπιτεθδενόμενον, μήτε τὸ ἀπλοϊκόν, μήτε τὸ φρικῶδες, ἐπιτυχάνει ἐκότερα πρὸς μέγα αἶσχος τῶν συγχρόνων ἡμῶν τεχνητῶν. Ὁ Κιόρογλου ἦτο, φαίνεται, μέγας ποιητής· δὲν ἐσυλλογίζετο εἰμὴ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, καὶ τὸ εἰρσκειν. Ἀλλ' εἶναι γνωστὸν ὅτι τὴν σήμερον ἡμεῖς κάμνομεν τὸ ἐναντίον.

Ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης ἡ Εἰμαρμένη ἡμιβλήνθη ἐπὶ τοῦ Κιόρογλου. Μετὰ τινος ἀνδραγαθίας ὅπου ὀλίγον ἐλείψε νὰ ἀπολασθῇ, καὶ ὅπου ἤθελε πᾶσι ἄνευ τῆς ἡρωϊκῆς τοῦ Ἀϊθιάζ καὶ τῶν συντρόφων του συνδρομῆς, αἰχμαλωτεύεται, σύρεται δεμένος εἰς τὴν οὐρὰν ἵππου, τρεφόμενος ἐξ ὀστέων ῥιπτομένων εἰς αὐτὸν ὡς εἰς σκύλον, καὶ ἐπὶ τέλους προσηκολλημένον εἰς πέτρων διὰ νὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ τὴν μάστιγα καὶ τὴν ῥάβδον. Διέφυγεν ὁμως τὴν φρικτὴν ταύτην βίασιν· ἀλλ' εὗρε τὸ Σαμλὴ Ἡὲλ εἰς ἐπανάστασιν· ὁ Ἀϊθιάζ τὸν ἐμίσησε καὶ κατηράσθη ὡς τύραννον, οἱ δὲ πιστότεροί του φίλοι τὸν προέδωσαν καὶ ἐγκατέλιπον. Ἡ μάχη τὴν ὁποίαν ἐδέχθη νὰ συγκροτήσῃ πρὸς αὐτοὺς εἶναι ὑψηλὴ τις ἐπικὴ ποίησις· ἡ λύπη, ὁ δὲ τὸν Ἀϊθιάζ ἔρωσ τοῦ, ἡ ἀγανάκτησις τοῦ, μεταωρίζονται ἐνίοτε εἰς μέγα λόγου ὕψος. Τελευταῖον ὁ Κιόρογλου, γρηκὺς ἤδη, ἀλλίσκεται ἀκόμη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἡγεμονίδος ξένης καὶ θέλει νὰ τὴν ἀρπάσῃ. Δηθείς δ' ἐπ' αὐτοφύρῳ καὶ βληθείς εἰς φρέαρ, τόσον ἐπαχύνθη, (τὸ ὁποῖον δι' ἄνθρωπον ὁποῖος αὐτὸς εἶναι ὁ ὑπέρτατος βαθμὸς χαμερπείας καὶ αἵσχους), ὥστ' ἐξήχθη ἐκ τοῦ βράθρου καὶ διεσώθη μετὰ πολλοῦ κακοῦ· ἀλλ' ὁ νοῦς τοῦ μεγάλου ἀνδρός ἐξησθένησε. Συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἀπέθανε δοῦλος καὶ τυφλὸς ὡς ὁ Σαμλὴν, ἀφοῦ εἶδε τὸν Κιρὰτ φονευόμενον πρὸ τῶν ὀρθελμῶν του· καὶ ἔκτοτε ὁ θάνατος εἶναι εὐεργέτης δι' αὐτόν. Τὰ τελευταῖα ἄσματα τῆς ἀγωνίας τοῦ ἔχουν ἀκόμη τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸν δεικνύουν ἰσχυρὸν καὶ καρτερικόν.

Μετάφρασις

Α. ΚΟΥΖΕΚΟΠΟΥΛΟΥ.

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ.

—ooo—

Τὸ ὑπὸ στοιχ. Α' οἰκόσημον ἀνήκει τῇ ἐν Θήρᾳ οἰκογενείᾳ Σιρίγω (Sirigo) τῆς ὁ ἀρχηγέτης νυμφευθεὶς συγγενὴ τινα τοῦ τελευταίου Δουκὸς Κρεόπη, ἐχρημάτισεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐβραίου Δουκὸς Νάκη, Τοπάρχης (capitano), πιθανῶς τῆς νήσου Θήρας.

Τὸ δὲ ὑπὸ στοιχ. Β' ἀνήκει τῇ οἰκογενείᾳ Πίντερ (Pinto) (*).

Α'.

Β'.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΟΗΦΥΛΛΟΥ ΥΟΥΚΑΣ.

(Yucca aloifolia Linn.)

—ooo—

Ἐν τῶν ὠραιωτέρων κοσμημάτων τῶν κήπων μας κατέστη σήμερον ἡ Ἀλοήφυλλος Υούκα, καλλόνουσα αὐτοὺς διὰ τοῦ παραδόξου καὶ ζωηροῦ αὐτῆς φυλλώματος, καὶ διὰ τῆς πληθύος τῶν ἐκλεύκων ἀνθῶν της.

Τὰ γνωστὰ εἶδη ἐκ τοῦ γένους τούτου τῶν φυ-

(*) Πέντες τις ἐχρημάτισε Ἀρχιεπίσκοπος ἡ Μέγας Μαΐστρος τοῦ ἐν Μιλήτῃ Ἱεροσολιμικοῦ Τάγματος τῶν Ἱπποτῶν.

τῶν εἶναι σχεδὸν δέκα. Ἄπαντα δὲ βλαστάνουσιν εἰς τὰ παράλια ἢ καὶ μεσόγεια μέρη τῆς μεσημερινῆς καὶ βορείου Ἀμερικῆς, ὅθεν καὶ μετεκομισθῆσαν διὰ τῶν περιηγουμένων Βοτανικῶν ἐν Εὐρώπῃ.

πολλάκις ὑπερβαίνει ἐν γαλλικῶν μέτρον. Ἡ ἀνθήλη αὕτη φέρει ὑπὲρ τὰ τρισχίλια ἄνθη, τὰ ὅποια διὰ τὴν σύγχρονον σχεδὸν ἀνάπτυξίν των καὶ τὸ κρινοειδὲς ἐκλευκὸν χρῶμά των ἐπισύρουν τὸν θυμασμὸν τῶν ὁρώντων. Ὁ κορμὸς αὐτῆς ὅταν γιγρᾷ διακλαδοῦται μόνον πρὸς τὴν κορυφὴν, καὶ τότε φέρει τάσας ἀνθήλας, ὅσαι εἰσὶν οἱ κλάδοι αὐτοῦ. Τὰ φύλλα αὐτῆς εἰσι στερεὰ λογχοειδῆ, γραμμώδη εἰς κέντρον ὀξὺ καὶ ἰσχυρὸν ἀπαλῆγοντα, παχέα, ὑποσαρκώδη, χονδρῶδη δὲ καὶ ὑποπριονώδη κατὰ τὰ δύο αὐτῶν πέρατα.

Τὸ ὄραϊον τοῦτο φυτὸν πολλαπλασιάζεται εὐκόλως διὰ παραφυάδων, ὥς συχνάκις πρὸς τὴν βᾶσιν τοῦ καυλοῦ γεννᾷ, καὶ διὰ κλάδων. Εὐδοκίμει εἰς πᾶν εἶδος γῆς, πρὸ πάντων δὲ τέρπεται εἰς τὴν κρινὴν γῆν, καὶ δὲν ἀπαιτεῖ κανέν εἶδος περιποιήσεως. Τὸ δὲ ψῦχος τῶν Ἑλληνικῶν χειμῶνων δὲν ἔχει καρμίαν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν· διὸ καὶ εἶδομεν τὰς Ἰούκας καὶ κατ' αὐτὸ τὸ 1850 (τοῦ ὁποῦ οὗ χειμῶν διὰ τὰς διπλᾶς ζηρίας μένει ἀνεξάλειπτος ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς μνήμης) νὰ μὴ ὑποφέρωσιν οὐδὲ ὅλως, ἂν καὶ αὐταὶ αἱ ἐλαῖαι καὶ τὰ χαρακτηρίζοντα τὴν Ἑλληνικὴν βλάστησιν φυτὰ, μεγάλως ἐπαθον.

Δι' ὅλα ταῦτα τὰ πλεονεκτήματά του ἤθελεν εἶσθαι ἀφιλοκαλία ἐὰν πᾶς οἰκοδεσπότης ἔχων κηπᾶριον δὲν καλλιεργεῖ ἐν τῇ κέντρῳ αὐτοῦ μίαν Ἰούκαν, ἣν δύναται εὐκόλως νὰ ποιεῖται ἐκ τε τοῦ Βοτανικοῦ κήπου καὶ ἐκ τοῦ καταστήματος τοῦ Κ. Βοττέρου.

Ο.

ΒΙΒΛΙΑΚΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φύλλ. 202, 203, 205 καὶ 20....)

—οοο—

60. Βιβλίον ἱστορικόν, περιέχον ἐν συντόμῳ διηγήσεις καὶ ἐξόχους ἱστορίας, ἀρχόμενον ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐπέκεινα, συλλεχθὲν μὲν ἐκ διαφόρων ἀκριβῶν ἱστοριῶν καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν μεταγλωττισθὲν παρὰ τοῦ ἱερωτάτου Μητροπολίτου Μονεμβασίας κυρίου Δωροθέου. Ἐτι δὲ καὶ περὶ τῶν νῦν γεγονότων πολέμων καὶ βασιλείων καὶ Πριγκίπων, τῶν παρὰ ταῖς ἄλλαις μὴ ὄντων, σύντομος διήγησις αὐτῷ προστεθεῖσα, περιέχον καὶ πίνακα πλουσιώτατον πάντων τῶν αξιομνημονεύτων πραγμάτων. Νεωστὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθὲν καὶ μετατυπωθὲν καὶ ἀριερωθὲν. Ἐντύχισιν, 1681. Παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ, ἀγπζ.—Εἰς δυνάμει.

Τὸ γένος Ἰούκα ὑπάγεται ἐπιστημονικῶς εἰς τὸν διακλαδισμὸν τῶν Μονοκοτυληδόνων, τὴν κλάσιν τῶν Λειριοειδῶν καὶ τὴν οἰκογένειαν τῶν Κρίνων. Χαρακτηρίζεται δὲ ὑπὸ περιανθίου κωδωνοειδοῦς, ἑξαμεροῦς χρωματισμένου, οὗ τὰ μέρη συνοῦνται πρὸς τὴν βᾶσιν στημόνων ἑξ, ὧν τὰ νήματα βραχέα, παχέα, καὶ οἱ ἀνθήρες μικροί· ὠσθήκης τριπλεύρου, τριγώρου, ὑπερβαίνουσης τοὺς στήμονας, στερουμένης στύλου, ἐχούσης δὲ τρία στίγματα ἐπιφυᾶ αὐλακωτά· φερούσης δ' ἐν ἑκατέρῳ τῶν χώρων δύο σειρὰς ὠαρίων.

Ὁ καρπὸς εἶναι κάψα τις ὑποσαρκώδης, τρίχωρος, τρίθυρος, πολύσπερμος. Τὰ δὲ σπέρματα πεπισμμένα, δίστιχα, ἐπικείμενα.

Τὸ γένος τοῦτο τῶν φυτῶν συγγενεῖαι καὶ κεῖται τρίπον τινὰ μεταξὺ *Tulipa* καὶ *Aloe*· ὁμοιάζον κατὰ μὲν τὸν ὁργανισμόν τῶν ἀνθῶν μετὰ τῆς πρώτης, κατὰ δὲ τὸ φύλλωμα καὶ τὴν ρυτιογνωμίαν μετὰ τῆς δευτέρας.

Ἡ *Aloëvullos* Ἰούκα, ἀνθῇ ἐν Ἑλλάδι κατὰ μῆνα Μῖιον καὶ Ἰούνιον· φέρει δὲ πλεθρὸν ἀνθῶν ἐπὶ εὐρείας καὶ μεγίστης ἀνθήλης, ἥς τὸ μέγεθος